

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2078/2016
29.11.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Јелене Боровац и Звездане Лутовац, чланова већа, у правној ствари тужилаца АА и ББ, оба из ..., чији је заједнички пуномоћник Саша Табаковић, адвокат из ..., против туженог ЈП "Србија Гас", са седиштем у Новом Саду, кога заступа Александар Тодорић, адвокат из ..., ради утврђења, одлучујући о ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 6895/15 од 19.05.2016. године, у седници одржаној 29.11.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужилаца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 6895/15 од 19.05.2016. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Правноснажном пресудом Апелационог суда у Београду Гж 6895/15 од 19.05.2016. године, одбијена је као неоснована жалба тужилаца и потврђена пресуда Вишег суда у Београду П 18/14 од 11.06.2015. године. Том првостепеном пресудом одбијен је као неоснован захтев тужилаца којим су тражили да се раскине споразум о накнади за изузето земљиште, ближе означено у том ставу изреке, закључен између правних претходника странака 11.09.1996. године, што је тужени дужан да призна и трпи. Тужиоци су обавезани да туженом солидарно накнаде трошкове поступка од 234.250,00 динара.

Против правноснажне другостепене пресуде тужиоци су благовремено изјавили ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући дозвољеност изјављене ревизије на основу члана 399. ЗПП ("Службени гласник РС" бр. 125/04, 111/09), који се примењује на основу члана 506. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној

дужности, а ни битне повреде на које се ревизијом указује, јер су судови дали довољне и јасне разлоге, који не противурече стању у списима.

Према утврђеном чињеничном стању, правни претходник тужилаца са правним претходником туженог (НИС "Енергогас"), закључио је 11.09.1996. године споразум бр. ... којим је, између осталог, изјавио да је једини и искључиви земљишно-књижни корисник земљишта на кат.парцели ... новог премера (стари премер ... и ...) у укупној површини од 1413 м², о чему ће накнадно пружити правно ваљане доказе, па је слободно израженом вољом прихватио да укупна висина накнаде за одузето право коришћења на земљишту на кат.парцели ... новог премера КО ... износи 87.500,00 динара. Такође је дао сагласност да НИС "Енергогас", одмах по закључењу овог споразума, уђе у посед земљишта на тој кат.парцели и отпочне радове на уређењу земљишта и изградњи прикључног гасовода и мерно-регулационе станице. Правни претходник тужилаца се сагласио, а правни претходник туженог се обавезао да му, као неспорном земљишно-књижном кориснику, на име накнаде плати износ од 10.682,00 динара, који представља аликвотни део у укупно утврђеном износу накнаде. Такође, правни претходник туженог се обавезао да правном претходнику тужилаца исплати укупан износ накнаде из тачке 5. Споразума (разлику од 76.818,00 динара) у року од три дана од презентирања доказа о власништву на целокупном изузетом земљишту. Уговорено је и да ће се, уколико у међувремену од закључења споразума до исплате укупне накнаде дође до девалвације динара, висина накнаде ускладити са тако насталом променом.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, по оцени Врховног касационог суда, правилан је закључак нижестепених судова да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 133. став 1. Закона о облигационим односима за раскид предметног споразума, због чега су правилно одбили тужбени захтев.

Одредбом члана 133. ЗОО, ставом 1. је прописано да ако после закључења уговора наступе околности које отежавају испуњење обавезе једне стране, или ако се због њих не може остварити сврха уговора, а у једном и у другом случају у тој мери да је очигледно да уговор више не одговара очекивањима уговорних страна и да би по општем мишљењу било неправично одржати га на снази такав какав је, страна којој је отежано испуњење обавезе, односно страна која због промењених околности не може остварити сврху уговора може захтевати да се уговор раскине.

Према члану 34. Закона о експропријацији корисник експропријације стиче право да ступи у посед експроприсане непокретности даном правноснажности одлуке о накнади, односно даном закључења споразума о накнади за експроприсану непокретност, ако овим законом није друкчије одређено.

Наиме, и по становишту овог суда, у конкретном случају није испуњен ни један од законом прописаних услова за раскид споразума о накнади за изузето земљиште. Ово из разлога што је правни претходник тужилаца на основу споразума стекао право да захтева накнаду за заузето земљиште (која му је делимично исплаћена), али уз обавезу да презентује доказе о власништву на преосталом делу земљишта ради исплате остатка уговорене накнаде. Правни претходник тужилаца није презентовао доказе о власништву целокупног изузетог

земљишта па му накнада зато није у целини исплаћена. Тужиоци у ревизији наводе да услед промењених околности није омогућено остварење сврхе уговора – успостава равнотеже у имовинском стању имаоца експроприсане ствари (услед одузимања те ствари). Ови ревизијски наводи се не могу прихватити јер је економска вредност изузетог земљишта повећана тек 2003. године, изменом прописа којима је уређен правни режим градског грађевинског земљишта, а тужиоци нису ни истицали да вредност изузетог земљишта која је уговорена споразумом није била одговарајућа у време његовог закључења. Разлог неисплаћивања уговорене, примерене накнаде у целости, пре промењених околности, је тај што правни претходник тужилаца није благовремено презентовао доказе о власништву целокупног изузетог земљишта коју обавезу је преузео споразумом, па се неостварење споразума у дужем временском периоду након закључења не може ставити на терет туженом, односно његовом правном претходнику.

Стога нису основани наводи ревизије о погрешној примени материјалног права.

На основу члана 405. став 1. ЗПП, одлучено је као у првом ставу изреке.

Туженом се не досуђују трошкови одговора на ревизију јер ова парнична радња није била нужна (чл. 154. ст.1 ЗПП)

**Председник већа - судија
Предраг Трифуновић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић